

André András

Baracska

Az érzékszervek sűrű szövetén
ízesebb szót aligha szűrtem én.
Baracska mézédese ringló számban,
barack-lebenybe süppedt langyos íny.

Fölfeslő dinnye, festett rikoltás,
brazil-zöld, forró-égövi sárga.
Bódít édeni írként az eltett
nyári délután esszenciája.

Túlérett fényfolt rőt gyümölcsén forr
csíkos dresszben egy megszállott darázs.
Képzelt csípése kigyulladt lámpa,
bizsergés – enyhe izgalomként ráz.

Baracska: aranyba mártott romlás.
Lágyan fröccsenő mocsár-robbanás.
Láva érlelt tályogában tűzmag.
Erjedő hús-aroma, buja nász.

Bronzláb. Banánhold. Lány rúzsos ajka.
Olvasztott vaj lecsurgó smaragdja.
Fűszer, mely a világ ízét adja.
Húséges, bűvös *szavam*: Baracska.

Advent

Szegény fotel, sajoghatott már minden érintkezési porcikája, de jobban bírta
mint én;
a téli késő délutánba nyúló olvasástól káprázni, s fonnyadozni kezdett
a szobai fény,
már csak éppen köhögni nem – gyorsan kiszellőztettem, s a füledt-sárgává
érett világítást
egy halk billentéssel leszédítettem királyi trónusáról...

A zsalut bő két araszra tárva teret engedtem a hűsen hallgató (van *miről*)
kozmosznak,
ugrásra kész áramot szökkentettem az ablakbéli, sípokat formázó lámpasorba;
egy pillanat alatt kirügyezett mind.

Az ereszcsonnáról beszüremkedő színes foltok még sugallatosabbá tették
a belső űrt,
a föltérképezhetetlen lélek rajzolata hirtelen átrendeződött.

Az ember lakta tér roppant súlytalan, feneketlen mélységgé változott,
rendíthetetlen kétségek rengetegébe vájt, meghittséget *kísértő* barlanggá,
ahonnan mégis *menthetetlen* fölszáll a mítosz fojthatatlan szelleme,
a testet öltött vágy...

A kint s a bent határsávján a távolság hatványozódott – az ablakkeret
rámájába *téve*,
a *sípoló* lámpák már egy *fényképről* tükröződtek; a sejtelmes-messzi,
mindig sötét *Angyal-csícsra* araszoló, hegymászó csillagok voltak rajta láthatóak,
borostyánkő-öröklébe zárva.

Megébresztettem a hűtőszekrényen alvó táskarádiót –
kristálytisztán fölszikkasztó hegedűszó deres bársonya járta át a végtelent.

A bőr alá varrt zsigerek örök éjjelében is homorú boltozatok csillogtak.

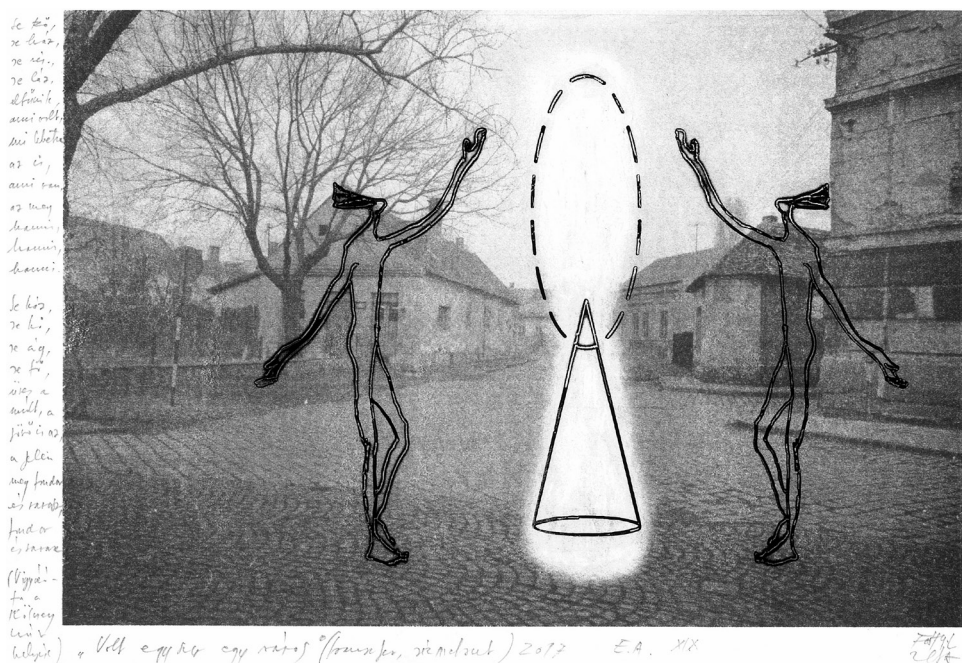
Anyám műszere

Örökké zengő, elnyűhetetlen néprádiónból ki-kicsaptak
hizlaló huncutságok – akkor is: egy harsány hang, melyben
már eleve ott bujukált a csiklándó kedély, kérlelte *tanítványát*;
„most mondja angolul azt, hogy asztal”.

S a becsvágyó alany kertelés nélkül kivágta, kétszer is, a rezet:
„ u(v)asztall, u(v)asztall”.

Anyám ezen olyan jót vigadozott, csöndeskén persze,
hogy hatalmas köldöksérve, mint egy *jóságos*, földrengés-elmaradást
jelző készülék, még percek múltán is rezgettette
ebédek kimoshatatlan illatát megtestesítő kötényét...

Még sosem láttam őt ilyen hosszan vidámodni –
napok múlva is oda-odanéztem, nem rázkódik-é
az *anti-szeizmográf*.

Fátyol Zoltán: Volt egyszer egy város (fotótranszfer, rézmetset, 195x295, 2017)